

EIROPAS PARLAMENTS

2009 - 2014

Sesijas dokuments

A7-0255/2014

27.03.2014

ZIŅOJUMS

par Eiropas Parlamenta attiecībām ar dalībvalstu parlamentiem
(2013/2185(INI))

Konstitucionālo jautājumu komiteja

Referents: *Carlo Casini*

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
PASKAIDROJUMA RAKSTS	11
GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAKSTA.....	14
KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS	15

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par Eiropas Parlamenta attiecībām ar dalībvalstu parlamentiem (2013/2185(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību (LES) un jo īpaši tā preambulu, 4. panta 3. punktu (lojālas sadarbības princips starp Savienību un dalībvalstīm), 5. pantu (kompetenču piešķiršana un subsidiaritāte), 10. panta 1. punktu (pārstāvības demokrātija), 10. panta 2. punktu (Eiropas pilsoņu pārstāvība) un 12. pantu (valstu parlamentu loma),
- ņemot vērā Lisabonas līgumam pievienoto 1. protokolu par valstu parlamentu lomu Eiropas Savienībā, jo īpaši tā preambulu un II sadaļu par sadarbību starp parlamentiem, un 2. protokolu par subsidiaritātes principa un proporcionalitātes principa piemērošanu,
- ņemot vērā 1997. gada 12. jūnija rezolūciju par Eiropas Parlamenta attiecībām ar dalībvalstu parlamentiem¹, 2002. gada 7. februāra rezolūciju par Eiropas Parlamenta attiecībām ar dalībvalstu parlamentiem Eiropas integrācijas procesā² un 2009. gada 7. maija rezolūciju par Eiropas Parlamenta un dalībvalstu parlamentu attiecību veicināšanu saskaņā ar Lisabonas līgumu³,
- ņemot vērā 2014. gada 4. februāra rezolūciju par ES tiesību aktu atbilstību un subsidiaritāti un proporcionalitāti — 19. ziņojums par tiesību aktu labāku izstrādi, 2011. gads⁴,
- ņemot vērā galīgos ieteikumus, ko 2011. gada 20. decembrī sniedza vadības grupa attiecībām ar valstu parlamentiem saskaņā ar Lisabonas līgumu,
- ņemot vērā Komisijas ikgadējos ziņojumus par attiecībām starp Eiropas Komisiju un valstu parlamentiem, jo īpaši 2012. gada ziņojumu (COM(2013)0565),
- ņemot vērā Eiropas Savienības parlamentu priekšsēdētāju konferences, jo īpaši 2012. gada Varšavas un 2013. gada Nikosijas konferences, secinājumus, kas pieņemti pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās⁵,
- ņemot vērā Eiropas lietu komiteju konferences (COSAC) ieguldījumu un sanāksmju secinājumus, kā arī to pusgada ziņojumus⁶, sākot no Lisabonas līguma spēkā stāšanās brīža, jo īpaši Viļņas ziņojumu,
- ņemot vērā COSAC 20. pusgada ziņojumu, jo īpaši sadaļas par ES demokrātisko leģitimitāti un valstu parlamentu lomu, kā arī par politisko dialogu un Eiropas 2014. gada

¹ Pieņemtie teksti, T4-0319/1997.

² OV C 284 E, 21.11.2002., 322. lpp.

³ OV C 212 E, 5.8.2010., 94. lpp.

⁴ Pieņemtie teksti, P7_TA(2014)0061.

⁵ [tp://www.ipex.eu/IPEXL-WEB/euspeakers/getspeakers.do](http://www.ipex.eu/IPEXL-WEB/euspeakers/getspeakers.do)

⁶ <http://www.cosac.eu/>

vēlēšanām,

- ņemot vērā valstu parlamentu ieguldījumu *COSAC* priekšsēdētāju sanāksmē, ko organizēja Grieķijas parlaments Atēnās 2014. gada 26. un 27. janvārī,
 - ņemot vērā Eiropas Savienības parlamentu priekšsēdētāju konferencē 2008. gada 21. jūlijā Lisabonā pieņemtās pamatnostādnes par parlamentu sadarbību,
 - ņemot vērā starpparlamentāro konferenču secinājumus par kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) un kopējo drošības un aizsardzības politiku (KDAP) 2012. gada 9. un 10. septembrī Pafosā (Kipra), 2013. gada 24.–26. martā Dublinā (Īrija) un 2013. gada 4.–6. septembrī Viļņā (Lietuva), un 2013. gada 16. un 17. oktobrī Viļņā (Lietuva) saskaņā ar Līguma par stabilitāti, koordināciju un pārvaldību (LSKP) 13. pantu notikušās starpparlamentārās konferences par ES ekonomiskās un finanšu pārvaldību ieguldījumu,
 - ņemot vērā 2013. gada 12. decembra rezolūciju par konstitucionālajām problēmām, kas saistītas ar vairāku līmeņu pārvaldību Eiropas Savienībā¹, un par Eiropas Parlamenta attiecībām ar iestādēm, kas pārstāv valstu valdības²,
 - ņemot vērā ziņojumu „Ceļā uz patiesu ekonomisko un monetāro savienību”, ko 2012. gada 5. decembrī iesnieguši priekšsēdētāji *H. Van Rompuy, J. C. Juncker, J. M. Barroso* un *M. Draghi*,
 - ņemot vērā 2012. gada 13. un 14. decembra, 2013. gada 24. un 25. oktobra, kā arī 2013. gada 19. un 20. decembra Eiropadomes secinājumus,
 - ņemot vērā Reglamenta 130. pantu,
 - ņemot vērā 2014. gada 13. marta rezolūciju par Lisabonas līguma īstenošanu attiecībā uz Eiropas Parlamentu³,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Konstitucionālo jautājumu komitejas ziņojumu (A7-0255/2014),
- A. tā kā pašreizējais Eiropas Savienības institucionālais satvars saskaņā ar LES ir jāuzskata par soli arvien ciešākas savienības izveidē, kas sākas ar Eiropas Kopienas izveidošanu;
- B. tā kā, ņemot vērā lojālas sadarbības principu, Savienība un dalībvalstis patiesā savstarpējā cieņā palīdz viena otrai īstenot līgumos noteiktos uzdevumus un tā kā dalībvalstis palīdz Savienībai īstenot tās uzdevumus un atturas no jebkādu tādu pasākumu īstenošanas, kas varētu apdraudēt Savienības mērķu sasniegšanu;
- C. tā kā ar LES 12. pantu, kas attiecas uz valstu parlamentu pasākumiem, tiek stiprināts patiesas sadarbības princips, nosakot, ka valstu parlamenti aktīvi palīdz norošināt Savienības sekmīgu darbību;

¹ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0598.

² Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0599.

³ Pieņemtie teksti, P7_TA(2014)0249.

- D. tā kā kompetences piešķiršanas princips nosaka Savienības kompetences, kuru īstenošana balstās uz subsidiaritātes un proporcionālītātes principiem, un tā kā visas ES iestādes kopā ar valstu parlamentiem uzrauga subsidiaritātes principa ievērošanu tiesību aktos;
- E. tā kā demokrātiskā leģitimitāte un pārskatatbildība jānodrošina visos līmeņos, kuros tiek pieņemti un īstenoti lēmumi, kā arī to savstarpējā mijiedarbībā;
- F. tā kā Savienības darbība pamatojas uz pārstāvības demokrātiju un divkārtu demokrātisko leģitimitāti, kas izriet no pilsoņu tieši ievēlētā Eiropas Parlamenta un dalībvalstīm, ko Padomē pārstāv to valdības, kuras savukārt ir demokrātiski atbildīgas attiecībā pret saviem valstu parlamentiem un saviem pilsoņiem;
- G. tā kā Eiropas Parlaments un valstu parlamenti katrs savā jomā ir Savienības divkārtās demokrātiskās leģitimitātes pīlāri — pirmais kā iestāde, kurā ES pilsoņi ir tieši pārstāvēti, un otrais kā valstu iestādes, par kurām ir tieši atbildīgas attiecīgās Padomē pārstāvētās valdības;
- H. tā kā valstu parlamenti attiecīgi neveido ES likumdevēju „trešo palātu”, bet ir instruments, ar kura palīdzību prasīt atbildību no Savienības otrās palātas — Padomes;
- I. tā kā lielākā daļa valstu parlamentu savas pilnvaras saistībā ar subsidiaritātes principu izmanto vairāk kā instrumentu, lai iesaistītos politiskajā dialogā ar Eiropas iestādēm;
- J. tā kā līdz ar to ir piemēroti pieņemt šo valstu parlamentu konstruktīvo pieeju, kas izpaužas to dalībā šādos dialogos;
- K. tā kā valstu parlamentiem būtu jāizveido spēcīgas un saskaņotas struktūras darbam saistībā ar ES, lai uzlabotu saikni ar Eiropas iestādēm un gūtu jaunas zināšanas Eiropas jautājumos;
- L. tā kā valstu parlamentiem šajā integrācijas posmā ir savs īpašs uzdevums dalībvalstīs, lai stiprinātu izpratni par Eiropu un tuvinātu iedzīvotājus Eiropai;
- M. tā kā parlamentu sadarbībai var būt būtiska nozīme Eiropas integrācijas procesa veicināšanā, izmantojot informācijas apmaiņu, kopīgu problēmu risināšanu, abpusēji izdevīgus dialogus un raitāku ES tiesību aktu transponēšanu valstu tiesību aktos;
- N. tā kā pēc parlamentu konferences izveidošanas KĀDP un KDAP jomā un parlamentu konferences izveidošanas ekonomiskās pārvaldības jomā, kā arī pēc konkrētām nozarēm veltīto komitejas parlamentāro sanāksmju — kā ieteicamā sadarbības formāta — nostājas konsolidēšanas *COSAC* arī turpmāk būtu jābūt forumam regulārai viedokļu, informācijas un paraugprakses apmaiņai attiecībā uz parlamentārās uzraudzības praktiskajiem aspektiem un jo īpaši būtu jāpievēršas integrācijas procesa vispārējā stāvokļa analīzei;
- O. tā kā Eiropas Parlaments būtu vairāk jāiesaista politiskajā dialogā, jo īpaši nostiprinātajā versijā, kurā iesaistās Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgada ietvaros, ko izveidojusi Eiropas Komisija sadarbībā ar valstu parlamentiem, galvenokārt ņemot vērā savstarpējo saistību starp Eiropas Parlamenta un valstu parlamentu lēmumiem;

- P. tā kā „dzeltenās kartes” procedūra līdz šim ir izmantota divas reizes — attiecībā uz Monti II regulu un Eiropas prokurora priekšlikumiem;
- Q. tā kā izmaiņās Reglamentā ir ņemti vērā Lisabonas līguma nosacījumi attiecībā uz valstu parlamentu lomu ES;
- R. tā kā būtu jāatzīmē pašreizējā ES valstu parlamentu priekšsēdētāju konferences nozīme parlamentu sadarbībā;
- S. tā kā gandrīz piecus gadus pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā un attiecībā uz turpmākiem konventiem ir nepārtraukti jāattīsta attiecības starp Eiropas Parlamentu un valstu parlamentiem, ņemot vērā jaunās problēmas; tā kā šajā sakarībā ir jāapsver pieredze, kas gūta, īstenojot dažādas Eiropas Parlamenta un valstu parlamentu sadarbības formas, lai nodrošinātu aizvien lielāku Eiropas integrācijas procesa demokrātisko leģitimitāti, kā arī to, ka demokrātiskā uzraudzība tiek veikta savlaicīgi un tajā līmenī, kurā tiek pieņemti un īstenoti lēmumi, nodrošinot atbilstošu informāciju visiem likumdošanas procesa dalībniekiem;
- T. tā kā šie apsvērumi jāveic ciešā sadarbībā ar valstu parlamentiem pēc nākamajām Eiropas Parlamenta vēlēšanām,

I. Valstu parlamenti un Savienības demokrātiskā leģitimitāte

1. atzinīgi vērtē to, ka Līguma noteikumi paredz valstu parlamentiem tiesības un pienākumus, kas tiem ļauj aktīvi palīdzēt nostiprināt Savienības sekmīgu darbību; uzskata, ka šīs tiesības un pienākumi ir:
 - a) aktīva iesaistīšanās ES lietās (līgumu ratificēšanas pilnvaras, dalība konventos saskaņā ar LES 48. pantu, valstu valdību kontrole, subsidiaritātes uzraudzība, spēja izņēruma gadījumos iebilst pret tiesību aktiem, ES tiesību aktu transponēšana valsts tiesību aktos);
 - b) politiskais dialogs (parlamentu sadarbība un savstarpēja informācijas apmaiņa ar Eiropas iestādēm, jo īpaši ar Eiropas Parlamentu);
2. atzīst, ka Savienības divkāršu demokrātisko leģitimitāti — pilsoņu un dalībvalstu savienību — ES likumdošanas procesā īsteno, iesaistot Eiropas Parlamentu un Padomi; uzskata, ka, tā kā dalībvalstis ES ir pārstāvētas vienotā un pilnīgi demokrātiskā veidā, Padomē valdību paustajos viedokļos pienācīgi jāņem vērā šo valstu parlamentu nostāja, tādējādi stiprinot Padomes demokrātisko raksturu;
3. uzsver, ka pienācīga leģitimitāte un pārskatatbildība dalībvalstu un ES līmenī jānodrošina attiecīgi valstu parlamentiem un Eiropas Parlamentam; atgādina par Eiropadomes 2012. gada decembra sanāksmes secinājumos noteikto principu, ka „visā šajā procesā galvenais mērķis paliek nodrošināt demokrātisko leģitimitāti un pārskatatbildību tajā līmenī, kurā pieņem un pilda lēmumus”;
4. atzinīgi vērtē valstu parlamentu darbu nolūkā:

- a) uzlabot vadības un uzraudzības mehānismus nolūkā panākt lielāku konsekvenci;
 - b) saskaņā ar valstu konstitucionālajām sistēmām sniegt ministriem un valstu valdībām iepriekšējus norādījumus attiecībā uz to darbu Padomē un Eiropadomē;
 - c) saskaņā ar valstu konstitucionālajām sistēmām uzraudzīt ministru un valstu valdību Padomē un Eiropadomē ieņemtās nostājas;
 - d) veikt efektīvas virzības un kontroles funkcijas attiecībā uz direktīvu un regulu pareizu īstenošanu;
 - e) mudināt Padomi uzlabot pārredzamību tiesību aktu apspriešanā, jo īpaši likumdošanas procesa sagatavošanas posmā, lai samazinātu informācijas asimetriju starp Eiropas Parlamentu un Padomi;
 - f) novērtēt attiecības starp Eiropas Parlamenta komitejām un valstu parlamentu komitejām;
5. atzīst Eiropas Parlamenta komiteju un valstu parlamentu komiteju nozīmi ES likumdošanas procesā;
 6. tāpēc pauž nožēlu par pārredzamības trūkumu tiesību aktu apspriešanā un informācijas asimetriju starp Eiropas Parlamentu un Padomi; aicina Padomi piemērot tādus pašus pārredzamības standartus kā Eiropas Parlamentā, jo īpaši likumdošanas procesa sagatavošanas posmos;
 7. uzskata, ka pārredzamības trūkums Padomes apspriedēs, jo īpaši attiecībā uz tiesību aktiem, apgrūtina valdību spēju patiesi uzņemties atbildību pret savu valstu parlamentiem;
 8. norāda, ka subsidiaritātes uzraudzības procesā 2. protokola 7. panta 3. punktā noteiktie sliekšņi līdz šim ir sasniegti divas reizes; atgādina, ka agrīnās brīdināšanas mehānisma mērķis nav vis bloķēt Eiropas lēmumu pieņemšanas procesu, bet gan uzlabot ES tiesību aktu kvalitāti, jo īpaši nodrošinot, ka ES rīkojas savu kompetenču robežās;
 9. tāpēc uzskata, ka valstu parlamentu un ES iestāžu veiktā uzraudzība saistībā ar atbilstību subsidiaritātes principam nebūtu jāuzskata par nepamatotu ierobežojumu, bet gan par mehānismu valstu parlamentu kompetenču garantēšanai; tādējādi šis mehānisms palīdz noteikt izdevīgu ES likumdošanas darbību formu un saturu;
 10. uzskata, ka agrīnās brīdināšanas mehānisms jāuzskata par vienu no efektīvas sadarbības instrumentiem starp Eiropas iestādēm un valstu iestādēm un kā tāds tas arī jāizmanto;
 11. atzinīgi vērtē to, ka praksē šis mehānisms tiek izmantots arī kā konsultāciju un sadarbības dialoga sistēma starp dažādām Eiropas daudzlīmeņu sistēmas iestādēm;
 12. uzskata, ka iestādēm jāņem vērā valstu parlamentu sniegtie pamatotie atzinumi, arī lai saprastu to, kas Savienībai ir jā dara, lai labāk sasniegtu tiesību aktiem izvirzītos mērķus, un aicina Komisiju ātri un atbilstoši rīkoties, reaģējot uz valstu parlamentu pamatotajiem atzinumiem un ieguldījumu;

II. Parlamentu attiecības un Eiropas integrācijas process

13. uzsver, ka parlamentu sadarbība ES mērogā neaizvieto parasto parlamentāro uzraudzību, ko Eiropas Parlaments veic tam līgumos noteikto kompetenču robežās un ko valstu parlamenti veic attiecībā uz savām valdībām ES lietu jomā; uzskata, ka tās mērķis ir:
 - a) veicināt informācijas un paraugprakses apmaiņu starp valstu parlamenti un Eiropas Parlamentu, lai katram no tiem būtu iespēja veikt efektīvāku uzraudzību un sniegt lielāku ieguldījumu, neierobežojot attiecīgās to kompetences;
 - b) nodrošināt, ka parlamenti var pilnībā īstenot savas ar ES saistītās kompetences;
 - c) veicināt patiesu Eiropas parlamentāro un politisko kultūru;
14. uzskata parlamentu sanāksmes par savienojuma punktiem starp Eiropas un valstu politiskajām nostādnēm, kas sniedz priekšrocības visām iesaistītajām pusēm; uzskata, ka svarīgs šādu sanāksmju uzdevums ir ļaut valstu parlamenti savās sarunās ņemt vērā Eiropas perspektīvu un Eiropas Parlamentam Eiropas sarunās ņemt vērā valstu perspektīvas;
15. vērš uzmanību uz to, ka jaunā Eiropas starpparlamentārā sistēma vēl arvien ir tapšanas stadijā un tai saskaņā ar Lisabonas līguma 1. protokola II sadaļas 9. pantu ir jāatspoguļo uz vienošanos balstīta ieeja, līdz ar to Eiropas Parlamenta un valstu parlamentu kopīgs uzdevums ir vienoties par parlamentu sadarbības organizēšanu un veicināšanu Savienības mērogā, kaut gan joprojām ir par agru noteikt kopēju parlamentu sadarbības satvaru;
16. atzinīgi vērtē pasākumus, kas saskaņā ar ieteikumiem, ko paudusi vadības grupa attiecībām ar valstu parlamenti, veikti jau kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā nolūkā pastiprināt sadarbību starp valstu parlamenti un Eiropas Parlamentu, jo īpaši attiecībā uz starpparlamentāro komiteju sanāksmju plānošanu, to skaita palielināšanos (50 sanāksmes kopš 2010. gada), valstu parlamentu iesniegto dokumentu novirzīšanu valstu parlamentu deputātiem un attiecīgajām politiskajām struktūrām (pamatoti atzinumi un ieteikumi), videokonferenču ieviešanu, divpusēju apmeklējumu sekmēšanu, tehniskiem uzlabojumiem Starpparlamentārās ES informācijas apmaiņas tīkla (*IPEX*) platformā, Eiropas pētniecības un parlamentārās dokumentācijas informācijas centra (EPPDIC) sadarbības projektu skaita palielināšanos, valstu administrācijas ierēdņu apmeklējumiem un informācijas un paraugprakses apmaiņu; uzskata, ka minētie pasākumi palīdz veidot efektīvākas un mērķtiecīgākas starpparlamentārās attiecības, vienlaikus sekmējot arī parlamentāro demokratizāciju;
17. uzsver, ka parlamentu sanāksmes jāorganizē ciešā sadarbībā ar valstu parlamenti, lai palielinātu šo sanāksmju efektivitāti un kvalitāti; tāpēc iesaka pēc iespējas agrākā posmā iesaistīt valstu parlamentus šo sanāksmju darba kārtības izstrādē;
18. uzskata, ka parlamentu sanāksmju izveides pamatā jābūt praktiskiem apsvērumiem, kas ļauj ņemt vērā katra sanāksmes veida attiecīgo specifiku;
19. lai izvairītos no darbības pārklāšanās, samazinātu izmaksas un palielinātu efektivitāti, aicina panākt labāku iekšējo un ārējo koordināciju starp Padomes prezidentvalsts

parlamenta ierosināto programmu un Eiropas Parlamenta atsevišķu komisiju darba programmām;

20. ņem vērā ES priekšsēdētāju konferences nozīmi parlamentu sadarbībā;
21. atzinīgi vērtē starpparlamentāro komiteju sanāksmju efektivitāti un prasa stiprināt referentu sadarbību konkrētu likumdošanas jautājumu jomā;
22. atzinīgi vērtē efektīvas politisko grupu un Eiropas politisko partiju sanāksmes ES dalībvalstu parlamentu sadarbības satvarā; prasa arī turpmāk atbalstīt šādas sanāksmes, kas ir efektīvs instruments patiesas Eiropas politiskās apziņas izveidē;
23. uzskata, ka jo īpaši attiecībā uz jaunajām starpparlamentārajām konferencēm par KĀDP un KDAP un ekonomisko pārvaldību *COSAC* varētu izmanto kā forumu diskusijām par integrācijas procesa vispārējo stāvokli;
24. atzinīgi vērtē funkciju, ko pilda *IPEX* platforma, kura galvenokārt darbojas kā informācijas apmaiņas platforma attiecībā uz parlamentārās uzraudzības procedūrām, neraugoties uz iespējamām ar valodu saistītām problēmām; prasa valstu parlamentiem pievērst īpašu uzmanību daudzvalodības principam, lai panāktu pēc iespējas efektīvāku parlamentu dialogu;
25. uzsver, ka parlamentu sadarbībai jābūt atvērtai un iekļaujošai, un pauž bažas par starpparlamentārajām sanāksmēm ar ierobežotu pieeju, uz kurām dažus parlamentus nezaicina un kuras organizē bez pienācīgas apspriešanās nolūkā par ES jautājumiem pieņemt nostājas, kuru pamatā nav vienošanās;
26. norāda, ka politiskais dialogs (izveidots saistībā ar „*Barroso* iniciatīvu” 2006. gadā) un agrīnās brīdināšanas mehānisms ir vienas monētas divas puses; ņem vērā valstu parlamentu un Eiropas Komisijas attiecību attīstību dažādās jomās un stiprināta politiskā dialoga izveidošanu Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgada satvarā;

III. Attīstība un ierosinājumi

27. ierosina izstrādāt valstu parlamentu un Eiropas Parlamenta vienošanos, kas varētu veidot pamatu efektīvai sadarbībai saskaņā ar Lisabonas līguma 1. protokola 9. pantu un Parlamenta Reglamenta 130. pantu;
28. prasa Eiropas Savienības parlamentārās sadarbības satvarā rīkot tematiski strukturētas un efektīvas sanāksmes starp politiskajām grupām un Eiropas politiskajām partijām;
29. uzsver, ka parlamentu sadarbības mērķim jābūt attiecīgo personu sadarbības nodrošināšanai attiecīgajā brīdī nolūkā jēgpilnā veidā risināt attiecīgos jautājumus, lai patiesi dialogi un pienācīgas debates nodrošinātu pievienoto vērtību dažādās atbildības jomās pieņemtajiem lēmumiem;
30. uzskata, ka *COSAC* arī turpmāk būtu jāveic regulāras viedokļu, informācijas un paraugprakses apmaiņas foruma funkcijas attiecībā uz parlamentārās uzraudzības praktiskajiem aspektiem;

31. ierosina *COSAC* sīki izskatīt problēmas, kas valstu parlamentiem rodas, īstenojot Lisabonas līgumā tiem noteiktos uzdevumus; atgādina, ka Eiropas Parlamenta un valstu parlamentu darbībai *COSAC* jābūt savstarpēji papildinošai;
32. atgādina, ka attiecībā uz konferenci par ekonomisko pārvaldību, kuras pamatā ir Līguma par stabilitāti, koordināciju un pārvaldību 13. pants, vienošanās, kas tika panākta ES parlamentu priekšsēdētāju konferences laikā 2013. gada aprīlī Nikosijā, paredz virkni noteikumu par šo konferenci, kā arī šo noteikumu pārskatīšanas pabeigšanu ES priekšsēdētāju konferences laikā 2015. gadā Romā; tāpēc uzskata, ka visas procedūras praktisku apsvērumu pieņemšanai saistībā ar konferenci par ekonomisko pārvaldību pirms šīs pārskatīšanas būtu pārgrabs un tāpēc nebūtu vēlams tās īstenot;
33. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.

PASKAIDROJUMA RAKSTS

Šā ziņojuma mērķis ir pievērst īpašu uzmanību virzībai uz labāku ES integrāciju. Pastāv nepieciešamība izveidot jaunu saikni starp iedzīvotājiem un Eiropu — ko šajā saistībā var darīt iestādes? Starp Eiropas iestādēm jāietver arī ES dalībvalstu parlamenti, kuri faktiski ir daļa no Eiropas parlamentārās sistēmas un kurus var uzskatīt par ne tikai attiecīgās valsts, bet arī ES iestādēm, un to uzdevums ir izveidot pilnībā demokrātisku Padomi, ko var uzskatīt par ES otro palātu, kā arī tuvināt iedzīvotājus Eiropai.

Eiropas Parlaments (EP) ir veltījis lielu uzmanību valstu parlamentu lomai ar mērķi novērst bažas par iespējamo demokrātijas trūkumu ES un atrast atbilstošus sabiedrotos Eiropas apziņas veidošanā. Dažas dienas pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā tika izveidota vadības grupa attiecībām ar valstu parlamenti. Iepriekš EP šo jautājumu aplūkoja trīs reizes — 1997. gadā ar *Neyts-Uyttebroeck* ziņojumu, 2002. gadā ar *Napolitano* ziņojumu un 2009. gadā ar *Brok* ziņojumu. Šajā pilnvaru termiņā par valstu parlamentu lomu ir runāts daudzās *COSAC* sanāsmēs. Aptaujā par 21. pusgada ziņojumu, kas jāiesniedz nākamajai *COSAC* Atēnās 2014. gada jūnijā, ir iekļauta atsevišķa nodaļa par sadarbību starp EP un valstu parlamenti.

Raugoties plašākā EP un valstu parlamentu attiecību kontekstā, šis ziņojums ir izstrādāts laikā, kad novērojama iedzīvotāju ticības zudums Eiropai. Steidzami būtu jāveic lielāka valstu parlamentu „europeizācija”.

Šajā saistībā jājauc, kādā mērā ir īstenots Lisabonas līgums attiecībā uz valstu parlamentu lomu, kas ir jāmaina vai jāpapildina un, galvenokārt, kādai jābūt valstu parlamentu lomai Eiropas iestāžu organizācijā.

Eiropas parlamentārās sistēmas ideja šķiet atbalstāma, pamatojoties uz LES 12. panta pirmo teikumu, kurā teikts, ka „valstu parlamenti aktīvi palīdz nodrošināt Savienības sekmīgu darbību”, arī 1. protokolā valstu parlamentu funkcija tiek uzskatīta par aktīvu Eiropas integrācijā, jo augsto līgumslēdzēju pušu mērķis ir „rosināt valstu parlamentus pilnīgāk iesaistīties Eiropas Savienības darbībā”. Ir skaidrs, ka valstu parlamentu loma ir ļoti saistīta ar ideju par Eiropas integrāciju. Ja, kā teikts LES 1. pantā, pašreizējā ES normatīvā situācija nav apstiprināts risinājums, bet tikai posms pašreizējā virzībā, valstu parlamentu aktīva loma jāuzskata par ieguldījumu virzībā uz „ciešāku Eiropas tautu savienību” (LES 1. pants). Turklāt, ja Savienības veidošana ir liels politisks projekts, ar ko „veicināt mieru, stiprināt savas vērtības un savu tautu labklājību” (LES 3. pants), tad ir pareizi runāt par jebkurām parlamentārās darbībām nepieciešamo Eiropas dimensiju. Tajā pašā laikā attiecības starp EP un valstu parlamenti nevar būt konkurējošas un pretrunīgas, to pamatā ir jābūt sadarbībai.

Slavenajā 2009. gada 30. jūnija Vācijas konstitucionālās tiesas lēmumā, kas pavēra ceļu uz Lisabonas līguma ratificēšanu Vācijā, ir teikts, ka dalībvalstīm ir noteicoša loma attiecībā uz līgumiem. Tas ir loģisks apgalvojums. Tomēr, ja Eiropas dimensija ir valstu parlamenti nepieciešama īpatnība, ir skaidrs, ka to ieguldījums dalībvalstu suverenitātē, kad tiek pieņemti jauni līgumi kā nepieciešams solis virzību uz integrāciju, ietver iesaistīšanos, kas nav ierobežota tikai ar sākotnējām ratificēšanas pilnvarām. No tā izriet valstu parlamentu piedalīšanās LES 48. pantā minētajā Konventā un to tiesības saņemt iepriekšēju konkrētu

informāciju par katru lūgumu pievienoties Savienībai.

Tomēr šķiet, ka šī dalībvalstu parlamentu kā valsts iestāžu sākotnējo LES 12. panta d) un e) punktā minēto pilnvaru paplašināšana nepārveido tos par iestādēm Eiropas struktūrās vārda plašākajā nozīmē. Gluži pretēji, 1. protokola preambulā ir skaidri noteiktas divas valstu parlamentu uzdevumu ES kontekstā — valstu valdību kontrole un konsultatīvā loma.

Pati pārbaude par to, vai tiek īstenots pirmais princips un kādā veidā tas notiek, ir ārkārtīgi nozīmīga attiecībā uz to, ka ES jau ir divpalātu struktūra — EP, kas ir pilsoņu pārstāvis, un Padome kā dalībvalstu koleģiāla institūcija. Tomēr, lai dalībvalstis tiktu pārstāvētas vienotā un demokrātiskā to dimensijā, valdību viedoklim ir jāatspoguļo attiecīgo parlamentu uzskati un parlamentiem pirms un pēc katras Padomes sanāksmes būtu jākonsultējas ar attiecīgajiem ministriem. Šāda rīcība ir ne tikai atsevišķu dalībvalstu iekšēja nepieciešamība, bet arī priekšnosacījums patiesai Eiropas dimensijai. Tāpēc vēlreiz jāuzsver, ka valstu parlamenti nav trešā palāta Eiropas konstitucionālajā struktūrā, bet tie ir iestādes, kas veido demokrātisku otro palātu — Padomi.

Tomēr šķiet, ka valstu parlamentiem ir autonomas varas pilnvaras, kas juridiski nekavējoties ir spēkā subsidiaritātes principa uzraudzīšanā. Tajā pašā laikā šādu uzraudzību nevar uzskatīt par ierobežojošu instrumentu, lai arī tai piemīt daudzi 2. protokolā minētie ierobežojumi, bet gan par auglīgu un aktīvu sadarbības iespēju, lai arī tikai konsultatīvā līmenī bez lēmumu pieņemšanas pilnvarām. Ciešāk ielūkojoties, kļūst skaidrs, ka subsidiaritāte faktiski ir jāuzskata par ES spēku, nevis ierobežojumu. ES pastāv tāpēc, ka dalībvalstis vienas pašas atsevišķi nespēj īstenot miera un labklājības mērķus, kas izklāstīti LES 2. pantā. Tāpēc dažādi pamatoti atzinumi būtu jāuztver nevis kā negatīvi norādījumi par to, kas ES nav jādara, bet kā pozitīvi ierosinājumi par to, kas tai ir jādara.

Tā sauktās konsultatīvās funkcijas jomā, ko precīzāk būtu definēt kā politisko dialogu, attiecības starp EP un valstu parlamentiem ir īpaši ciešas, un varbūt tās būtu sīkāk jāregulē, nevis radot alternatīvas vai papildu lēmumu pieņemšanas pilnvaras, bet uzlabojot EP politisko un likumdošanas darbību. Šāda ir būtība parlamentārajai sadarbībai, kas minēta 12. panta f) punktā un detalizētāk izklāstīta 1. protokolā, jo īpaši — tā 9. un 10. pantā.

Parlamentu konferenču skaits ir pakāpeniski pieaudzis gan vispārīgo sanāksmju, gan komisiju līmenī. Svarīgākais jauninājums ir regulāras sanāksmes kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā, kā arī ekonomiskās un finanšu pārvaldības jomā saskaņā ar LSKP 13. pantu, vienlaikus jau ir īstenota arī doma organizēt regulāras starpparlamentārās konferences attiecībā uz Eiropola uzraudzību.

Šāds sanāksmju daudzums rada procesu vienkāršošanas nepieciešamību, lai izvairītos no dublēšanās un sasniegtu konkrētus rezultātus. Līdz ar to ir pamatoti jautāt, vai kādas funkcijas paliek *COSAC* un kuras tās ir. Sanāksmes saistībā ar specifiskiem jautājumiem šķiet noderīgākas tāpēc, ka tās ļauj atvieglot savstarpējo sapratni starp likumdevējiem un ideju apmaiņu par labu parlamentāro praksi. Tomēr efektīvai sadarbībai, kas minēta 1. protokola 2. pantā, nepieciešams daudz kas vairāk. Ir jāformulē viedokļi par konkrētiem likumdošanas projektiem vai politiskiem lēmumiem, un šajā sakarībā vēlams šķiet komiteju darbs, jo tās ar savu labo demokrātisko sniegumu varētu garantēt dziļāku un plašāku apspriešanu pirmslikumdošanas posmā.

LES 1. protokola 9. pantā ir ieteikts censties šo mērķi sasniegt parlamentu sadarbības ceļā, savukārt Reglamenta 130. pantā, ņemot vērā attiecīgos grozījumus, šāda sadarbība ir konkrēti noteikta. Tas ir Lisabonas līguma noteikums, kas vēl nav īstenots un kas būs jāizskata nākamajā sasaukumā.

Nākamajā pusgada ziņojumā, kas tiks iesniegts *COSAC* jūnijā, būs iekļauts jautājums par *COSAC* nākotni. Konferencēm par KĀDP un KDAP un ekonomisko un finanšu pārvaldību ir labi rezultāti. Tomēr būtu kļūdaini uzskatīt, ka *COSAC* tādējādi nav vairs nekādu funkciju. Ja pašreizējā formā ES nav mērķis, kas jau ir sasniegts, bet gan posms ceļā uz integrāciju, atbilstīgai struktūrai ir jāveic regulāras pārbaudes un *COSAC* būtu jāuzskata par piemērotu forumu diskusijām par Savienības stāvokli.

Ir arī jānovērtē, kāda nozīme ir arvien intensīvākiem un institucionālākiem EP un valstu parlamentu kontaktiem. Ir acīmredzams, ka informācijas apmaiņa ļauj valstu parlamentiem sniegt EP pamatotākus vērtējumus un EP pieņemt lēmumus, kas pamatojas uz plašu vienošanos, un tādēļ valstu parlamentiem varētu būt vienkāršāk ātri un efektīvi transponēt Eiropas tiesību aktus valstu tiesību aktos. Tomēr šāda intensīva informācijas tīkla uzdevums ir arī nodrošināt Eiropas integrēšanu valstu parlamentos tā sauktās atgriezeniskās subsidiaritātes veidā, jo valstu parlamenti zinātību par Eiropu var panākt efektīvāk nekā Eiropas Parlaments. Tuvojoties Eiropas vēlēšanām, kas varētu būt noteicošas ES nākotnei, vissvarīgākais ir tas, ko valstu politiķi saka saviem pilsoņiem. Šajā saistībā ļoti nozīmīga ir patiesu Eiropas politisko partiju veidošana.

GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAKSTA

Deputāti, kuri balsoja „par” 13	ALDE : Andrew Duff, Stanimir Ilchev PPE : Zdravka Bušić, Carlo Casini, Marietta Giannakou, Constance Le Grip, Andrej Plenković, Tadeusz Ross, Algirdas Saudargas, György Schöpflin, Rainer Wieland Verts/ALE : Gerald Häfner, Indrek Tarand
Deputāti, kuri balsoja „pret” 4	ECR : Ashley Fox, Daniel Hannan EFD : Morten Messerschmidt NI : Andrew Henry William Brons
Deputāti, kuri atturējās 7	GUE/NGL : Helmut Scholz S&D : Marino Baldini, Roberto Gualtieri, Enrique Guerrero Salom, David Martin, Sandra Petrović Jakovina, Luis Yáñez-Barnuevo García

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	18.3.2014
Galīgais balsojums	+: 13 -: 4 0: 7
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Andrew Henry William Brons, Zdravka Bušić, Carlo Casini, Andrew Duff, Ashley Fox, Roberto Gualtieri, Enrique Guerrero Salom, Gerald Häfner, Daniel Hannan, Stanimir Ilchev, Constance Le Grip, David Martin, Morten Messerschmidt, Sandra Petrović Jakovina, Tadeusz Ross, Algirdas Saudargas, Indrek Tarand, Luis Yáñez-Barnuevo García
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Marino Baldini, Marietta Giannakou, Anneli Jäätteenmäki, Andrej Plenković, Helmut Scholz, György Schöpflin, Rainer Wieland